

Джузепе Феста

СЯНКАТА

Издателство „Фюм“

All names, characters and related indicia contained in this book, copyright of Atlantyca Dreamfarm s.r.l., are exclusively licensed to Atlantyca S.p.A. in their original version. Their translated and/or adapted versions are property of Atlantyca S.p.A. All rights reserved.

©2014 Atlantyca Dreamfarm s.r.l., Italy

©2017 for this book in Bulgarian language – Fiut Publishing House

Text by Giuseppe Festa

Cover illustration by Dario Picciau

Original edition published by Adriano Salani Editore s.r.l., Milano

Original title: **L'Ombra del Gattopardo**

International Rights © Atlantyca S.p.A., via Leopardi 8 – 20123

Milano – Italia – foreignrights@atlantyca.it – www.atlantyca.com

No part of this book may be stored, reproduced or transmitted in any form or by any means, electronic or mechanical, including photocopying, recording, or by any information storage and retrieval system, without written permission from the copyright holder. For information address Atlantyca S.p.A.

Сянката

©Илюстрация на корицата Дарио Пичао

©Издателство „Фюм“, 2017

Текст Джузепе Феста

Превог Нели Раганова

ISBN: 978-619-199-232-4

*На приятеля Джани Нето,
който ме научи да разбирам
природата и свободата*

Гепард, пард, ятоне, еленски вълк, вълк, който ловува елени – с всички тези имена хората от Апенините нарекли някога един тайнствен хищник, на чиито следи попадали в най-дивите и затънтени планински места. Нападал жертвите си най-вече нощем. Силен и ловък, хитър и безмилостен, този страховит ловец бил неуловим и винаги се изплъзвал – призрачна сянка сред сенките на гората.

От векове загадъчният хищник живее вече само в разказите на стари местни овчари и в отдавнашни предания. И все пак и днес от време на време има свидетелства за тайнствени появи и следи от легендарния хищник, за който учените не могат да кажат нищо определено.

Първа глава

Една крачка...

Още една...

...и още една.

Козлето спря колебливо в края на гората. Близо три часа беше хрупало филизи под прикритието на нощта и усещаше, че вече е време да се върне сред сигурните сенки на буките.

Три крачки и гората го погълна в тъмната си презръдка. В небето бавно плуваше голяма луна и клоните на гърветата чертаеха тънки линии по облаците.

Внезапно по гърба на животното премина тръпка. То застина с наострени уши. Какво беше това? Звук от счупена съчка? Подуши въздуха... Не усещаше острата миризма на вълк. Нито сладникавата миризма на мечка. Човек със сигурност не беше.

И все пак нещо се носеше във въздуха. Някакво тъмно присъствие, което миришеше на смърт.

Козлето направи още една крачка с протегнатата напред муцунка. Нещо прошумоля – сухи листа, върху които стъпваха тежки, но предпазли-

ви лапи. Когато усети скока, вече беше късно.

Една сянка полетя към него и то отскочи ужасено. Сянката захлуни жертвата си. Два глухи удара. Слабите крака на козлето се подгънаха. Остри безпощадни зъби натрошиха череп му на парчета. Сухо изпукване и вратниците прешлени се пречупиха.

После нищо.

Сандро развърза туристическите си обувки. След половин ден ходене краката му пламтяха. А и тази жега...

Паскуале Йеци седеше встрани, върху една скала, зареял поглед към планините. Днес беше последният му работен ден след четирийсет и две години служба в Националния парк в Аbruцо. Въздъхна. Добре де, стига съм въздишал – рано или късно – трябваше да изляза в пенсия..., въздъхна отново той и тръсна глава, сякаш да убеди сам себе си.

Сандро протегна крака върху тревата и захпа парче хляб с кашкавал. Възрастният лесничей му подаде и своя обяд.

– Искаш ли? Аз не съм гладен.

Сандро поклати глава и с пълна уста измуча едно „не“.

– Остана още една бърлога и свършваме – успокой го Паскуале и присви очи срещу слънцето.

– Далече ли е?

– Един час нормален ход. Половин час с моята крачка. Ако тръгнем сега, в пет ще сме вкъщи. Тази вечер е празненството за пенсионирането ми. Ей, гледай да гойдеш!

– Всъщност тази вечер трябва да попълня служебните тетрадки... Нещо поизостанах... – отговори колебливо Сандро.

– Стига с тая работа! След три дни тичане заслужаваш малко почивка. А и Лучия ще се радва да те види – Паскуале му намизна. – По-не един млад човек да има сред нас, старците.

Сандро се изчерви. Наистина харесваше гъщерята на Паскуале, но мислеше, че баща ѝ не е забелязал.

– Ако успея, ще гойда.

– Тогава гледай да успееш. И побързай с моя сангвич, ако искаш да ти остане време да се стегнеш.

След половин час двамата стояха в началото на тесен проход между западните склонове на Монте Матоне в резервата със специален режим.

– Оттук – посочи Паскуале.

Нямаше пътека, която да следват, само едва забележима следа от преминаването на животни. Разместените листа показваха откъде са минавали. Паскуале и Сандро заобиколиха една огромна скала. Дребни упорити буки бяха забили корените си в камъка и той приличаше на рошава глава.

След кратко, но стръмно изкачване пред погледите им се показа скрита долчинка, на завет от вятъра.

Паскуале приклезна и посочи към отсрещната страна на прохода.

– Виждаш ли я? – прошепна той.

Сандро се вгледа по-внимателно.

– Не...

– Плъзни поглед по края на скалата и стигни до пречупения ствол. Стигна ли?

– Да.

– Добре. Сега погледни малко по-надолу. На равното има един плосък камък. Погледни през бинокъла. Още ли не забелязваш нищо?

– Мга... – младият лесничей тръсна глава.

– Там е входът на бърлогата. Наполовина е скрит от тревата.

– Видях го! – възкликна Сандро.

– Слава богу, започнах да се притеснявам за зрението ти! – засмя се възрастният лесничей.

Всъщност входът на тази бърлога щеше да е невидим за всеки друг, дори да стоеше на няколко метра от него, но Паскуале познаваше всички тайни гънки на планината и знаеше къде да гледа.

– Роза я използва всяка зима. От няколко години игва в нея.

– Мечката със светлата козина?

– Да. Тук е на спокойствие. От всички бър-

логи в парка тази е най-трудно откриваема.

Помълчаха малко, докато разглеждаха с бинокъла. Може би мама Меца и мечетата ѝ са вътре? Или пък обикалят някъде наоколо, за да търсят храна?

– Запомни ли къде е?

Сандро кимна.

– Тогава да тръгваме. По-добре да не досаждаме на стопанката.

Двамата лесничей поеха към долината. Младите листа леко потръпваха, бележейки пътя им. Гората скоро беше облякла пролетната си греха. Сред високите корони на дърветата цвърчаха птички, полюшваха се мънички гъсеници, увиснали в сумрака на гората на невидимите си копринени нишки.

Въздухът беше лек и чист, изпълнен със свежест. Сякаш ледената зима и дебелият снежна покривка никога не бяха сковавали планината. И сякаш никога нямаше да се върнат.

– Може ли да те питам нещо? – осмели се да се обади Сандро, когато Паскуале спря да пийне глътка вода. – Защо ме доведе тук? Точест... защо избра мен?

Паскуале затвори манерката и обърса устата си с ръка.

– Когато някой стар лесничей излиза в пенсия, показва на някой млад лесничей къде са мечите бърлоги, които знае. Преди много години и на мен ми ги показва един стар лесничей.

– Да, знам... Но защо ги показваш точно на мен? Аз съм само на двайсет и пет години и съм най-младият от всички лесничеи... Заедно с Чезидио.

– На Чезидио не бих казал дори къде крия ключа от бараката си за дърва, камо ли да му показвам къде са бърлогите. Като обърне две ракии в кръчмата, е в състояние да разкаже всичко на първия браконьер, когото срещне.

Сандро се подсмихна. Чезидио Урсити беше най-разсеяният и най-бърбивият от цялата група. Точно обратното на Сандро.

– Не ме разбирай погрешно! Чезидио е момче на място – продължи старият лесничей. – И е симпатичен по свой начин. Но ако не се научи да си държи езика зад зъбите... Помни, Сандро! Мечешките бърлоги са свещени! Те са сърцето на парка. Ако няма бърлоги, няма да има мечета. Ако няма мечета, няма да има марсикански мечки*. Ако няма марсикански мечки, няма да го има парка на Аbruцо. Браконьерите трябва да стоят далеч от тях. И не само те. И туристите, и обикновените любопитковци. А и ти също! – добави той строго. – Не се приближавай много! Наблюдавай ги, но винаги отдалече! И никога не води никого със себе си! Това е правило! Запомни ли бърло-

*Обитават района на Марсика, Италия. Популацията наброява около 30-40 мечки. Това е официално непризнат подвид на кафявата мечка.

зите, които ти показах тези дни?

– Е, щеше да е по-лесно, ако ги бях нанесъл на една карта – вметна Сандро леко предизвикателно. – Но мисля, че разбрах, че...

– Добре си разбрал! – прекъсна го Паскуале. – Никаква карта на съкровището, за бога! Картата трябва да е в главата ти. Само там! – той опря пръст до слепоочието си, после сложи раницата на гърба си. – Хайде сега към къщи!

– Още не си отговорил на първия ми въпрос обаче – настоя Сандро.

– Защо съм избрал тебе? Ами... – възрастният лесничей се поколеба. – Ние се занимаваме с мечките. А ти, скъпи ми Сандро, както виждам аз, си истински мечок.

– А, така ли... Благодаря – измърмори Сандро и смръщи чело.

– Това е комплимент, какво си мислиш! – тупна го по рамото Паскуале. – И хайде, върви, че иначе ще замръкнем!